

HENNING KRAGGERUD

EQUINOX

ARCTIC PHILHARMONIC

SIMAX
classics

MUSIC FROM THE WORK BY
JOSTEIN GAARDER & HENNING KRAGGERUD

HENNING KRAGGERUD

EQUINOX

– 24 POSTLUDES IN ALL KEYS
FOR VIOLIN AND CHAMBER ORCHESTRA

Afternoon – Concerto in C 20:39

- 1 C Major (Greenwich) 03:21
- 2 D Minor (Prague) 02:42
- 3 F Major (Alexandria) 03:04
- 4 G Minor (Baghdad) 02:39
- 5 B flat Major (The Aral Sea) 03:21
- 6 C Minor (Jaipur) 05:32

Evening – Concerto in E flat 15:30

- 7 E flat Major (Dhaka) 02:37
- 8 F Minor (Lake Baikal) 02:11
- 9 A flat Major (Hangzhou) 02:54
- 10 B flat Minor (Kyoto) 02:57
- 11 D flat Major (Sydney) 02:21
- 12 E flat Minor (New Caledonia) 02:30

Night – Concerto in F sharp 17:13

- 13 F sharp Major (Taveuni) 02:43
- 14 G sharp Minor (Mary's Igloo) 03:53
- 15 B Major (Tahiti) 02:08
- 16 C sharp Minor (Whitehorse) 02:33
- 17 E Major (Santa-Barbara) 03:14
- 18 F sharp Minor (Puerto Vallarta) 02:42

Morning – Concerto in A 15:57

- 19 A Major (New Orleans) 02:47
- 20 B Minor (New York City) 02:16
- 21 D Major (Manaus) 02:50
- 22 E Minor (Hvalsey) 02:54
- 23 G Major (Flores) 01:49
- 24 A Minor (Horn) 03:21

25 C Major – Overture 03:39

HENNING KRAGGERUD, VIOLIN AND LEADER
ARCTIC PHILHARMONIC CHAMBER ORCHESTRA

EQUINOX

24 KEYS TO A WORLD BEFORE IT SLIPS AWAY

JOSTEIN GAARDER AND HENNING KRAGGERUD

She smiles warmly and provocatively, but looks down at the black notebook that I am still holding onto. She asks: "What is it you are going around and taking notes about all the time?"

This hurts me, because when one goes around taking notes all the time, it is because there is something one is afraid of forgetting.

"I am supposed to write about this spring equinox," I say. "I want to try to relate a small sample from each of the time zones, and thus include all of the hours of the day and all of the 24 musical keys as well."

"Musical keys?"

She watches me nod devoutly: "I follow the circle of fifths in major and minor. Greenwich is the starting point for everything and is in a straightforward C major, Prague in the ghostlike D minor, Alexandria in

the light and airy F major, Baghdad in exasperation's G minor ... and so on around the globe. The final stop is Iceland, a heart-rending A minor, before the circle is closed in the park here and we are back in C major."

She laughs. She gives me a flower she has been holding between two fingers. It is a daisy. She says: "Write about this!"

I am so taken aback that I scarcely have a chance to thank her before she adds: "A daisy ... Do you know what that means?"

I shake my head. I didn't even remember that daisy was the English name for this flower.

She regards me intensely. Her green eyes sparkle secretively. Then she says: "Day's eye ... We say that this flower is the day's eye because it closes at night and opens again the next morning ..."

The narrator finds himself in London where he has been for a neurological examination. Waiting for the result, he goes out to Greenwich, where he visits the Royal Observatory.

It is the spring equinox. In the middle of the day, he stumbles out into Greenwich Park, where he is catapulted on a kaleidoscopic journey to all 24 time zones, one for each fifteen degrees. An hour later he again meets the young woman who had looked so mischievously at him when he was in the Time and Longitude Gallery, noting down some of the place names from the large globe.

He has 24 hours in Greenwich before he must leave and return to the clinic to receive a possible confirmation – or denial – that he is in the process of losing his mind. He wants to use the time to recount something from every time zone. The journey goes eastwards and takes him around the world. At every stop the narrator meets a strange person, beginning already in Greenwich Park.

Out in the middle of the large lawn is a majestic oak tree. Wasn't there something that slipped around the stout trunk just now? A squirrel? But I walk towards the tree and catch sight of a man of short stature dressed in black. He is swinging a powerful flashlight and shines it on me, even though the sun is shining from a cloudless sky and it is the middle of the day.

The little man points to the east. He says simply: "We are going that way!"

Each meridian he visits – always with his little companion – continues over the poles and forms a circle. As the two semicircles meet, the narrator also meets the same person twice, once on each side of the globe.

Woven into several of the tales are stories of how mankind has oriented itself in time and space, first on our own planet, but gradually out in the universe, too. The core question linked to the observatory in Greenwich was the *longitude problem*. After a series of fatal shipwrecks, in 1714 the British parliament set up a longitude commission, at the same time promising a prize of £20,000 to anyone who could find a way to calculate longitude at sea with an accuracy to within half a degree.

Almost sixty years later it was the carpenter's son, John Harrison, who eventually received the money. He had made a ship's watch that was so exact and reliable at sea, that at any time it could tell what the time was in Greenwich. Then it was enough to calculate the local time to know where on the globe one was. It was with the help of such a watch that Captain Cook made the first surprisingly precise charts of the islands in the Pacific.

We stand there a while talking about the spring equinox, time zones and musical keys. While we are talking, the cell phone she is holding in her left hand starts ringing. She just switches it off with a brusque movement without checking the identity of the caller. I think that she knows who was calling.

A wooden utility pole stands in a rural landscape with a dirt road and green fields. A sign is attached to the pole. In the background, a bright sun is partially obscured by dark, dramatic clouds, and a faint rainbow is visible on the right side of the sky.

**LIFE'S
MOST
IMPORTANT
QUESTION.
HOW DO I
GET TO
HEAVEN?**

We talk some more, tell each other things, and we become so personal in the end that I make her privy to my disgrace. Tomorrow, I confess, I will perhaps find out that I am walking the first steps of an early stage of Alzheimer's disease.

She then takes my hand. Her eyes are shining. It is not only due to me. She too is in the process of losing something. I have disclosed my secret, but I do not know hers. She says: "I have thrown away many years of my life. It is shameful how much I have squandered. I have wasted a part of this universe!"

*

In *Equinox* we set out on a musical journey through 24 keys. The journey follows the circle of fifths from C major through the flat keys, and when the geographical odyssey crosses the date line, we move musically from 6 flats to 6 sharps.

Our main character finds himself in present-day Greenwich, but parts of the text deal with the 1700s and 1800s, with threads even further back in time; this tension between the old and the new is also an audible element in the music, where the keys are often interrupted by an undiatonic scale, and a couple of movements are built on this alone. Harrison's watch, train sounds and many other elements from the text are also used as underlying structures and motifs in the score.

Just as the text has a cluster of underlying threads that stretch over several of the separate texts, so

the music also has some central motifs that span the separate movements. Each movement is written as a postlude to Gaarder's text, not only as an illustration of the text, but as a further commentary and development of the theme and motif in its own musical right.

Equinox is divided into four parts: Afternoon, Evening, Night and Morning. As far as the music is concerned, this means four concertos with six movements in each, and as a conclusion an overture, which in this case comes as a finale. The text of this final movement is the upbeat to the narrator telling his story.

Each concerto begins and ends on the same note. *Afternoon* (Concerto in C) begins in C major and ends in C minor. *Evening* (Concerto in E-flat) begins in E-flat major and ends in E-flat minor. *Night* (Concerto in F-sharp) begins in F-sharp major and ends in F-sharp minor. And *Morning* (Concerto in A) begins in A major and ends in A minor. Finally comes the *Overture in C*. We are back in Greenwich, where the musical and literary odyssey began.

But what is it about these keys? Is there any sense in saying that E-flat minor is the key of depression and apparitions, that F major is natural and light, or that B-flat minor is a dark key that lends itself to suicide attempts? Does each key have its own essence or "soul"? Does it really matter if a composition is played in C major or D major, A minor or B-flat minor? Must one have perfect pitch to understand these nuances?

Music lovers dispute this. However, what is indisputable is that music history is rich in traditions about the quality of various keys. For our journey round the world and the circle of fifths, quotations about keys from theoreticians, philosophers, authors and composers from the 1600-1800s have been an important point of connection for a common understanding of music and text. To the degree that these quotations are in agreement, it is certainly that C major is a pure point of origin. The more "b"s or "#s, the further away we come from the usual, normal, even the natural; both in music and text it is easy to fathom. The complexity increases; even the forces of nature and the force of gravity no longer apply before we gradually return towards C major and Greenwich. In the old days D-flat major, E-flat minor, F-sharp major and G-sharp minor were almost unexplored territory for normal music and could be compared with the many empty spaces on the globe, the mapping of which was made possible by Harrison's watch.

When the narration crosses the date line and we find ourselves on the border between east and west – between today and yesterday – the postlude is played in F-sharp major. We are out in the space on the very dividing point between flat keys and sharp keys.

Here it must be added that F-sharp major lies half an octave from C major, which was the key on the zero meridian. It is the same all the way: on the other side of the globe – after meeting the same

bizarre person again – we always find ourselves half an octave from the starting point. This interval is called a tritone and throughout history it has been regarded as a devilish and partly forbidden interval (*Diabolis in musica*).

The 24 postludes in *Equinox* may be presented as 12 tritone variations: the music in the west is always based on some of the material from the original movement in the east.

A source of inspiration for *Equinox* was Rita Steblin's book *A History of Key Characteristics in the Eighteenth and Early Nineteenth Centuries*, Rochester University Press, Suffolk UK, 2002.

C Major

“In our music C Major is the basis of all further development, and it expresses purely and certainly the humane in emotion... This key has a great universality...”

FERDINAND HAND, ÄSTHETIK DER TONKUNST. 1837

EQUINOX

24 NØKLER TIL EN VERDEN FØR DEN GLIPPER

JOSTEIN GAARDER OG HENNING KRAGGERUD

Hun smiler lunt og utfordrende, men ser ned på den sorte notisboken jeg fortsatt holder i. Hun spør: "Hva er det du hele tiden går rundt og noterer?"

Jeg kjenner meg brydd, for når man stadig går rundt og noterer på noe, er det gjerne fordi det er noe man er redd for å glemme.

"Jeg skal skrive om dette vårjevndøgnet," sier jeg. "Jeg vil prøve å fortelle en liten stubb fra alle tidssonene, slik får jeg med meg samtlige av døgnets timer også, og alle de 24 toneartene.

"Toneartene?"

Hun ser meg nikke andektig: "Jeg følger kvintsirkelen i dur og moll. Greenwich er utgangspunkt for alt og går i blankeste C-dur, Praha i spøkelsesaktige d-moll, Alexandria i lette og luftige F-dur, Bagdad i forbitrelsens g-moll ... og så

kloden videre rundt. Siste stopp blir på Island, i hjerteskjærende a-moll, før ringen sluttes i parken her, og vi er tilbake i C-dur."

Hun ler. Hun gir meg en blomst hun har hatt mellom to fingre. Det er en tusenfryd. Hun sier: "Skriv om den!"

Jeg blir så paff at jeg ikke rekker å takke før hun legger til: "En daisy ... Vet du hva det betyr?"

Jeg rister på hodet. Jeg husket ikke engang at "daisy" er det engelske navnet på tusenfryd.

Hun ser intenst på meg. De grønne øynene hennes funkler hemmelighetsfullt. Så sier hun: "Day's eye ... Vi sier at denne blomsten er dagens øye fordi den lukker seg om natten og åpner seg igjen neste morgen ..."

Fortelleren befinner seg i London der han har vært til en nevrologisk undersøkelse. I påvente av resultatet reiser han ut til Greenwich her han besøker the Royal Observatory.

Det er vårjevndøgn. Midt på dagen tumler han ut i Greenwich Park der han slynges ut i en kaleidoskopisk reise til alle de 24 tidssonene, en for hver femtende lengdegrad. En times tid senere treffer han igjen den unge damen som hadde sett så underfundig på ham da han stod i galleriet for Tid og Lengdegrad og noterte ned noen av stedsnavnene fra den store globusen.

Han har et døgn på seg i Greenwich før han må bryte opp og vende tilbake til klinikken for å motta en mulig bekreftelse – eller avkreftelse – på at han er i ferd med å miste hukommelsen. Han vil bruke dette døgnet til å fortelle noe fra hver tidssone.

Reisen går østover og fører ham kloden rundt. På hvert stoppested møter fortelleren en besynderlig person, og det begynner allerede i Greenwich Park.

Midt ute på den store plenen står et majestetisk eiketre. Var det ikke noe som smatt rundt den tykke stammen akkurat nå? Et ekorn? Men jeg går mot treet og får øye på en kortvokst kar med sorte klær. Han svinger med en kraftig lommelykt og lyser opp på meg, selv om solen skinner fra en skyfri himmel og det er midt på dag.

Den lille mannen peker mot øst. Han sier bare: "Vi skal den veien!"

Hver meridian han besøker – alltid sammen med sin vesle ledsager – fortsetter over polpunktene og utgjør halvdelen av en sirkel. Slik de to halvsirklene møter hverandre, møter også fortelleren den samme personen to ganger, en gang på hver side av jordkloden.

I flere av fortellingene er det flettet inn historier om hvordan menneskeheten har orientert seg i tid og rom, først på vår egen klode, men etter hvert også ute i universet.

Selve kjernes spørsmålet knyttet til observatoriet i Greenwich var *lengdegradsproblemet*. Etter en rekke fatale skipbrudd utnevnte det engelske parlamentet i 1714 en lengdegradskommisjon, samtidig som det ble utlovet en belønning på 20.000 pund til den som kunne finne en måte å beregne lengdegrad til sjøs med en nøyaktighet på mindre enn en halv grad.

Nesten seksti år senere var det snekkersønnen John Harrison som omsider mottok pengene. Han hadde laget et skipsur som var så nøyaktig og utholdende til sjøs at det til enhver tid kunne fortelle hvor mye klokken var i Greenwich. Da var det nok å beregne den lokale tid på døgnet for å vite hvor på kloden man befant seg. Det var ved hjelp av et slikt ur kaptein James Cook lagde de første og forbløffende presise kart over øyene i Stillehavet.

Vi blir stående og snakke om vårjevndøgnet, tidssoner og tonearter. Mens vi snakker, ringer det i en mobiltelefon som hun holder i venstre hånd. Hun

E Major

**“Heavenly; it is the
highest to which
beautiful nature climbs.
Exalted heavenly life.
Women and their sweet
passions. Urania Venus.”**

JOHANN JAKOB HEINSE, HILDEGARD VON HOHENTHAL. 1795

bare slår den av med en hard bevegelse uten å sjekke hvem som har ringt. Jeg tror hun vet hvem som har ringt.

Vi snakker mer, forteller hverandre ting, og vi blir så personlige til slutt at jeg innvier henne i min forsmedelighet. I morgen, bekjenner jeg, vil jeg kanskje få vite at jeg går mine første skritt i en tidlig fase av Alzheimers sykdom.

Hun tar hånden min da. Hun er blank i øynene. Det er ikke bare for min skyld. Også hun er i ferd med å miste noe. Jeg har røpet min hemmelighet, men jeg kjenner ikke hennes. Hun sier: "Jeg har kastet bort mange år av mitt liv. Det er skammelig så mye jeg har forspilt. Jeg har sølt bort noe av dette universet!"

*

I *Equinox* legger vi ut på en musikalsk reise gjennom 24 tonearter. Reisen følger kvintsirkelen fra C-dur gjennom b-toneartene, og når den geografiske odysse krysser datolinjen, beveger vi oss musikalsk fra 6 b-er til 6 kryss.

Vår hovedperson befinner seg i nåtidens Greenwich, men deler av teksten omhandler 1700- og 1800-tallet med tråder enda lenger tilbake i tid; dette spennet mellom gammelt og nytt er også et hørbart element i musikken hvor toneartene ofte blir avbrutt av en udiatonisk skala og et par satser endatil er bygget opp kun av denne. Harrisons ur, toglyder og mange andre elementer fra teksten er også brukt som underliggende strukturer og motiv i partituret.

Slik teksten har et knippe av underliggende tråder som strekker seg over flere av enkelttekstene, har også musikken noen sentrale motiv som spenner over de enkelte satsene.

Hver av satsene er skrevet som postludier til Gaarders tekst, og ikke bare som en illustrasjon til teksten, men som en videre kommentar og utvikling av tema og motiv på sine egne musikalske premisser.

Equinox er delt inn i fire deler: ETTERMIDDAG, KVELD, NATT og MORGEN. For musikkens del utgjør dette fire konserter med seks satser i hver konsert, og avslutningsvis en ouverture, som i dette tilfellet kommer som en finale. Teksten til denne siste satsen er selve opptakten til at fortelleren beretter sin historie.

Hver konsert begynner og ender på samme notetrinn. *Afternoon* (Concerto in C) begynner i C-dur og ender i c-moll. *Evening* (Concerto in E-flat) begynner i Ess-dur og ender i ess-moll. *Night* (Concerto in F sharp) begynner i Fiss-dur og slutter i fiss-moll. Og *Morning* (Concerto in A) begynner i A-dur og slutter i a-moll. Til sist kommer så *Ouverture in C*. Vi er tilbake i Greenwich der den musikalske og litterære odysse begynte.

Men hva er det med disse toneartene? Gir det noen mening å si at ess-moll er depresjonens og gjenferdets toneart, at F-dur er naturlig og lett eller at b-moll er en mørk toneart som egner seg ved forberedelse til selvmord? Har hver toneart sin

egen essens eller "sjel"? Spiller det noen vesentlig rolle om en komposisjon fremføres i C-dur eller D-dur, a-moll eller b-moll? Må man eventuelt ha absolutt gehør for å få med seg disse nyansene?

Om dette strides musikkelskere. Ubestridelig er det imidlertid at musikkhistorien er rik på tradisjoner omkring den enkelte tonearts kvalitet.

For vår reise jorden og kvintsirkelen rundt har sitater om toneartene fra 16-18 hundretallets teoretikere, filosofer, forfattere og komponister vært et viktig tilknytningspunkt for felles musikalsk og tekstlig forståelse. I den grad disse sitatene enes er det vel nettopp i C-Dur som et rent utgangspunkt. Jo flere b-er eller kryss, desto lenger bort fra det vanlige, normale og naturlige kommer vi; både i musikk og tekst er dette lett fattbart. Kompleksiteten øker, til og med naturkreftene som tyngdekraften gjelder ikke lenger før vi gradvis vender tilbake mot C-Dur og Greenwich. For noen hundre år siden var Dess-Dur, Ess-moll, Fiss-Dur og Giss-moll nærmest utforsket område for den normale musikk og kunne sammenlignes med de mange blanke felter på kloden Harrisons ur muliggjorde kartleggingen av.

Når fortellingen krysser datolinjen, og vi befinner oss på grensen mellom øst og vest – mellom i dag og i går – spilles postludiet i Fiss-dur. Vi er ute i det blå på selve skjæringspunktet mellom b-tonearter og kryss-tonearter.

Her må det legges til at Fiss-dur ligger en halv oktav fra C-dur, som var tonearten på nullmeridianen. Slik er det hele veien igjennom: På den andre siden av kloden – etter å ha møtt den samme bisarre personen igjen – befinner vi oss alltid en halv oktav fra utgangspunktet. Dette intervallet kalles tritonus og har gjennom historien blitt betraktet som et djevelsk og til dels forbudt intervall (*Diabolis in musica*).

De 24 postludiene i *Equinox* kan presenteres som 12 tritonus-variasjoner: Musikken i vest er alltid basert på noe av materialet fra den opprinnelige satsen i øst.

En kilde til inspirasjon for *Equinox* har vært Rita Steblins bok *A history of Key Characteristics in the Eighteenth and Early Nineteenth Centuries*, Rochester University Press. Suffolk UK, 2002.

An artist of exquisite musicianship, **Henning Kraggerud** is invited time and again to join many of the world's most important orchestras, including the Hallé, Cincinnati Symphony, Toronto Symphony and Hong Kong Philharmonic. He frequently leads ensembles such as Britten Sinfonia, Swedish Chamber Orchestra and Australian Chamber Orchestra. In his native Norway, he is Artistic Director of Arctic Philharmonic Chamber Orchestra and co-Artistic Director of Risør Chamber Music Festival.

Following in the footsteps of Fritz Kreisler and Eugène Ysaÿe, Henning is also a composer. With more than two hundred works to his name, recent examples include *Preghiera*, commissioned by the Brodsky Quartet, and *The Last Leaf* premiered by Britten Sinfonia. He performs regularly with eminent conductors such as Denève, Saraste, Dausgaard, Vänskä, McCreesh and McGegan, to name a few. A dedicated chamber musician, Henning performs frequently on both violin and viola in venues such as London's Wigmore Hall, appearing alongside artists including Imogen Cooper, Adrian Brendel, Steven Isserlis, Joshua Bell, Martha Argerich, Leif Ove Andsnes and Piotr Anderszewski.

Henning's 2012 performance at the Hollywood Bowl with the Los Angeles Philharmonic was hailed by one critic as "the high point of the night. It was Mozart as...Mozart himself would have wanted it played", while his debut with the Philharmonia Orchestra earned him 5-star praise in the UK press. His BBC Proms debut with the Danish National

Symphony resulted in a re-invitation to the 2015 BBC Proms, and a performance with the Orpheus Chamber Orchestra, broadcast live from Carnegie Hall in 2009, was extolled by one critic as "a breath of fresh air...who knew that Beethoven could be this much fun?"

In June 2010, Henning premiered the Munch Suite for Solo Violin, consisting of new pieces by fifteen composers inspired by the works of Edvard Munch. The Suite was released by Simax Classics in a deluxe edition including 15 reproductions by Munch. Also released on Simax are the complete solo sonatas of Ysaÿe, for which Henning won the prestigious Spellemann CD award. His discography also includes numerous Naxos recordings, and his most recent DVD consists of 19 works by Kreisler for violin and orchestra, together with stories of the composer's life. An accomplished improviser, Henning collaborates with jazz pianist Bugge Wesseltoft, with whom he released *Last Spring* on the ACT label.

Henning studied with Camilla Wicks, Emanuel Hurwitz and Stephan Barratt-Due, among others. He is a recipient of Norway's prestigious Grieg Prize and in 2007 was awarded the Sibelius Prize for his interpretations and recording of Sibelius' music around the world. Henning is a Professor at the Barratt Due in Oslo and plays on a 1744 Guarneri del Gesù, provided by Dextra Musica AS. This company is founded by Sparebankstiftelsen DNB.

Henning Kraggerud kombinerer en usedvanlig vakker tone og skjønnhet i uttrykket med blendende virtuositet, kvaliteter både publikum og kritikere vet å sette pris på. Henning er kunstnerisk leder av Risør Kammermusikkfestival og musikalsk leder i NOSOs kammerorkester.

Hennings utsøkte musikalske kvaliteter sikrer gjentatte invitasjoner til mange av verdens viktigste orkestre, blant dem Hallé, Toronto og Cincinnati Symphony Orchestra og Oslo-Filharmonien, gjerne med dirigenter som Stéphane Denève, Jukka Pekka Saraste, Kwamé Ryan, Thomas Dausgaard, Osmo Vänskä, Paul McCreesh og Nicholas McGegan. Han leder ofte ensembler som Britten Sinfonia, Svenska Kammarorkestern og Australian Chamber Orchestra. Som kammermusiker er Henning gjerne å høre både på fiolin og bratsj på en rekke arenaer sammen med artister som Imogen Cooper, Adrian Brendel, Stephan Isserlis, Joshua Bell, Marta Argerich, Leif Ove Andsnes and Piotr Anderszewski.

Når Henning Kraggerud også komponerer sin egen musikk og fremfører mange av sine verk, arrangementer og kadenser på konsertene han holder, skiller han seg fra de fleste andre fiolinister i dag – og knytter ham opp til arven etter gamle mestere som Fritz Kreisler og Eugène Ysaÿe. Blant mer enn 200 verk kan man nevne *Preghiera*, bestilt av Brodsky Quartet, og *The Last Leaf* som ble urfremført av Britten Sinfonia.

Hennings imponerende samling av utgivelser inkluderer mange innspillinger for Naxos, som nylig en DVD med 19 verk av Kreisler for fiolin og orkester. For Simax Classics har han spilt inn Ysaÿe: *Seks sonater for solo fiolin*, noe som gav ham Spellemannprisen 2008, i tillegg til praktutgivelsen *Munch Suite*, som inkluderer 15 reproduksjoner av Munchs bilder. I 2007 mottok han Ole Bull prisen for sin deltagelse i en dokumentarfilm om Ole Bull, som senere også ble gitt ut i engelsk versjon.

Med jazzpianist Bugge Wesseltoft utforsker Henning også improvisasjon i norsk folkemusikk. Sammen blandet de elementer fra klassisk og jazz til en unik CD som fikk oppmerksomhet i internasjonal presse, blant annet en 5-stjerners vurdering og anbefaling av redaktøren i Classical Music Magazine. Der ble den beskrevet som følger: «beautifully recorded and urgently recommended».

Henning Kraggerud har studert hos bl.a. Camilla Wicks og Emanuel Hurwitz. Han er mottaker av den prestisjefylte Grieg-prisen, og fikk i 2007 Sibelius-prisen for sin tolkning og innspilling av Sibelius musikk rundt om i verden. Han er professor ved Barratt Due Musikkinstitut i Oslo. Henning spiller på en 1744 Guarneri del Gesu, eid av Dextra Musica AS – et selskap tilhørende Sparebankgruppen DNB.

Jostein Gaarder is born in 1952 and lives in Oslo. With his exuberant imagination and joy of storytelling, he has fascinated an entire world. His many novels, which all pose central questions about man's place in the universe, are read with the same interest all over the globe. The subjects he raises are universal, and they interest people regardless of their religious, cultural or ethnic background.

In 1991 when Gaarder wrote *Sophie's World*, he believed that a novel on the history of philosophy would appeal only to a specialist readership. But in 1995 the book was the most sold novel in the world. To date *Sophie's World* has been translated into 60 languages and has sold over 40 million copies. An unknown number of pirate editions also exist. Jostein Gaarder's other works – both his children's books and adult novels – have proved popular and been published in a host of countries.

Jostein Gaarder has been awarded a number of literary prizes. In 2005 he was appointed Commander of the Royal Norwegian Saint Olav's Order. The same year he was awarded an Honorary Degree at Trinity College, Dublin.

Jostein Gaarder er født i 1952 og bor i Oslo. Forfatteren er kjent for sine mange bøker med et filosofisk tilsnitt, både for barn, ungdom og voksne. Karakteristisk for hans forfatterskap er hans nysgjerrighet og undring over tilværelsen. Med stor fortellerglede utfordrer han vante tanker og tankemønstre. Han er søkende i sin behandling av vestens kulturarv, og leter stadig etter sammenhenger. Med smittende begeistring og forførende engasjement stimulerer Gaarder til økt interesse for filosofi og naturvitenskap ved å stille sentrale spørsmål om oss selv og vår plass i verden.

Før den skjønnlitterære debuten i 1986 hadde Gaarder allerede skrevet en rekke lærebøker i religion og livssyn. Sitt litterære gjennombrudd fikk han i 1990 med *Kabalmysteriet*. Det store internasjonale gjennombruddet kom med *Sofies verden* (1991) som er oversatt til 60 språk og solgt i mer enn 40 millioner eksemplarer. I 1995 var den verdens mest solgte skjønnlitterære bok, og den er blitt til film, TV-serie, musikal, teater og kunnskapsspill.

Gaarder har mottatt en rekke litterære priser, norske som internasjonale, for sine bøker, som alle er utkommet i en lang rekke land og har solgt i flere titalls millioner eksemplarer. Forfatteren ble i 2005 utnevnt til kommandør av St. Olavs Orden og til æresdoktor ved Universitetet i Dublin, Trinity College.

B Minor **“Black key.”**

LUDWIG VAN BEETHOVEN,
SKETCH FOR THE CELLO SONATA OP. 102, NO. 2. 1815

**“Bitter, gloomy
lamentation, on account of
hard suffering, is expressed
by this key; in these tones
the shocked soul looks
around exhausted and
almost without hope...”**

J. A. SCHRADER: KLEINES TASCHENWÖRTERBUCH DER MUSIK. 1827

Arctic Philharmonic Orchestra

Based well north of the Arctic Circle, the Arctic Philharmonic is the world's youngest and northernmost orchestra. Since its founding in 2009, the critically acclaimed orchestra has become one of Northern Norway's largest and most active cultural institutions, performing around 150 opera and concert productions in various formats each year.

The orchestra's home base is Northern Norway and the Arctic High North, but it has also made its presence felt internationally. The orchestra has toured China and Russia among others, and has played at famous concert halls such as Mariinsky in St. Petersburg, Beethovenhalle in Bonn, Grosses Festspielhaus in Salzburg and Musikverein in Vienna.

The orchestra also performs opera productions and alternate between different ensemble formats on a regular basis. The Principal Conductor of the Philharmonic Orchestra is Christian Lindberg, the Artistic Director of the Chamber Orchestra is Henning Kraggerud and the Artistic Director of the Sinfonietta is Øyvind Bjorå.

The orchestra has collaborated with the Bolshoi Theatre, and artists and conductors such as Pacho Flores, Leif Ove Andsnes, Martin Fröst, Tine Thing Helseth, Peter Herresthal, Ole Edvard Antonsen, Christian Ihle Hadland, Audun Iversen, Marianne Beate Kielland, Mikhail Simonyan, Paul McCreesh, Herbert Böck, Christian Eggen, Alexey Bogorad and Thomas Søndergård.

Among composers, the orchestra has, and have had, collaborations with among others Rolf Wallin, Trygve Brøske, Torstein Aagaard Nilsen, Lasse Thoresen, Jan Sandström, Henrik Hellstenius, Ørjan Matre, Jon Øivind Ness and Fredrik Högberg.

Nordnorsk Opera og Symfoniorkester

Et godt stykke nord for polarsirkelen finner du verdens yngste og nordligste profesjonelle orkesterinstitusjon - Nordnorsk Opera og Symfoniorkester. Siden opprettelsen i 2009 har det kritikerroste orkesteret blitt en av Nord-Norges største og mest aktive kulturinstitusjoner, og fremfører årlig 150 opera- og konsertproduksjoner.

Orkesteret har Nord-Norge og nordområdene som sin hjemmebane, i tillegg til en rekke internasjonale turnéer. Tidligere har orkesteret bl.a turnert i Kina, Russland, og gjestet berømte konserteraler som Mariinsky Hall i St. Petersburg, Beethovenhalle i Bonn, Grosses Festspielhaus i Salzburg and Musikverein i Wien.

Orkesteret setter opp operaproduksjoner, og opererer med ulike ensembleformater på fast basis, fra kammergrupper via sinfonietta og kammerorkester til symfoniorkester. Førstedirigert for symfoniorkesteret er Christian Lindberg. Kunstnerisk leder for kammerorkesteret er Henning Kraggerud. Kunstnerisk leder for sinfoniettaen er Øyvind Bjorå.

Orkesteret har samarbeidet med institusjoner som Bolshoi, og med solister og dirigenter som Pacho Flores, Leif Ove Andsnes, Martin Fröst, Tine Thing Helseth, Peter Herresthal, Ole Edvard Antonsen, Christian Ihle Hadland, Audun Iversen, Marianne Beate Kielland, Mikhail Simonyan, Paul McCreesh, Herbert Böck, Christian Eggen, Alexey Bogorad og Thomas Søndergård.

Blant komponister orkesteret samarbeider med og har samarbeidet med, kan nevnes: Trygve Brøske, Torstein Aagaard Nilsen, Lasse Thoresen, Jan Sandström, Henrik Hellstenius, Ørjan Matre, Jon Øivind Ness, Rolf Wallin og Fredrik Högberg.

Eugène Ysaÿe: Six sonatas for solo violin

Henning Kraggerud, violin
PSC1293

– Henning Kraggerud sounds positively intoxicated by the expressive unpredictability [of these works]. His multiple-stopping is clean as a whistle without the slightest hint of strain, and under even the most fiendish technical pressure he retains his cantabile tonal composure. Kraggerud deserves a place at the top of anyone's shortlist for a recording of these endlessly diverting works, especially in sound so alluringly atmospheric.
[JULIAN HAYLOCK / THE STRAD SELECTION]

– All six sonatas make phenomenal demands on the performer, to which Kraggerud responds with complete mastery of the sheer physical hurdles, the complex counterpoint and the multiple stopping. Even more importantly, he possesses the interpretative insight to make the music bristle with character and with a powerfully communicative spectrum of expression.
[DAILY TELEGRAPH]

Edvard Munch Suite – Limited Edition including 15 reproductions by Edvard Munch

15 solo pieces to 15 paintings by Edvard Munch.
Alissa Firsova, Naji Hakim, Gabriel Kahane, Aaron Jay Kernis, Ståle Kleiberg, Maria Koval, Ondrej Kukal, Rolf Martinsson, Fabian Müller, Daniel Nelson, Marcus Paus, Laurent Petitgirard, Peter Seabourne, Olav Anton Thommessen and Athanasia Tzanou

Henning Kraggerud, violin
PSC1322

– A wonderful project. Intensity and melancholy rule, as might be expected – but Kraggerud's playing is so vivid that, paradoxically, the listener is exhilarated.
[5/5 RICHARD MORRISON / THE TIMES]

– This sumptuously produced package is a fittingly grand documentation of that project, combining a CD recording of the pieces with 15 cards, each showing an individual painting and a composer's note on their piece inspired by it.
[DAVID KETTLE / THE STRAD]

Ab Major chord (pianissimo)

“What is it that rustles so miraculously, so strangely around me? Invisible wings glide up and down. I am swimming in an ethereal fragrance. But the fragrance shines in flaming circles, mysteriously intertwining. They are tender spirits, moving their golden wings in magnificently voluminous tones and chords”.

B flat Minor

“A quaint creature, often dressed in the garment of night. It is somewhat surly and very seldom takes on a pleasant countenance.

Mocking God and the world; discontented with itself and with everything; preparation for suicide sounds in this key.”

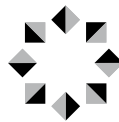

2-6 June 2014 in Grønnåsen Kirke, Tromsø
Producer and editor: Sean Lewis
Balance and mixing engineer: Arne Akselberg

Liner notes: Jostein Gaarder & Henning Kraggerud
Translation: Beryl Foster
Translation of texts from Equinox by Diane Oatley
Executive producer: Erik Gard Amundsen

Cover design: Martin Kvamme

Released with support from

ARCTIC
PHILHARMONIC
BODØ - TROMSØ

©&© 2015 Grappa Musikkforlag AS
All trademarks and logos are protected. All rights of the
producer and of the owner of the work reproduced reserved.
Unauthorized copying, hiring, lending, public performance
and broadcasting of this record prohibited.
NOFZS1569010-250 · PSC1348 Stereo

HENNING KRAGGERUD
EQUINOX

– 24 POSTLUDES IN ALL KEYS
FOR VIOLIN AND CHAMBER ORCHESTRA

- 1-6 AFTERNOON – CONCERTO IN C 20:39
7-12 EVENING – CONCERTO IN E FLAT 15:30
13-18 NIGHT – CONCERTO IN F SHARP 17:13
19-24 MORNING – CONCERTO IN A 15:57
25 C MAJOR – OVERTURE 03:39

HENNING KRAGGERUD, VIOLIN AND LEADER
ARCTIC PHILHARMONIC CHAMBER ORCHESTRA

ISRC: NOFZS1569010-250

7033662013487

WWW.SIMAX.NO · SIMAX@GRAPPA.NO
ALL RIGHTS RESERVED GMF

SIMAX
classics

PSC1348

TT 73.08 ©&© 2015 GMF